

Hensyn til de Foretagender, som maatte blive satte i Været efter Overdragelsen, med de deraf flydende Forpligtelser, men ogsaa med Hensyn til de Beslutninger, der ere tagne, og de Foretagender, som ere begyndte, forinden Overdragelsen, hvilke Beslutninger og Foretagender han maa respektere og finde sig i, ligesom han maa underkaste sig deres Følger, navnlig svare til sin Del af de deraf flydende, efter Overdragelsen paaløbende Udgifter og Forpligtelser; dette er en ligesrem Følge af, at han er traadt ind i Overdragerens Forhold til Kederiet. Hvad Gæld angaar, som Overdrageren har paadraget sig eller hvortil han er kommen til at staa til Kederiet før Overdragelsen, kunde det derimod synes, som om den maatte være Erhververen uvedkommende; her gør imidlertid den Betragtning sig gældende, at en enkelt Partreder ikke ved sin Udværdning, uden Medredernes Samtykke, bør have det i sin Magt at forringe deres Stilling i Henseende til den Part i Interessentskabet, som han repræsenterer. Ligesom Medredere, der lægge Penge ud til Skibets Udrustning m. m. for en forsjømmelig Partreder, efter § 17 for den deraf flydende Fordring faa Panteret i den forsjømmeliges Skibspart, saaledes vilde Dækning for en Partreders Andel i Kederindgifter, som ere paadragne, men endnu ikke krævede betalte, og derfor heller ikke forfaldte af Medredere, altid i Mangel af Betaling kunne søges ved Kompensation i det paa hans Part senere faldende Udbytte af Forretningen. Men en tilsvarende Ret bør Kederiet have overfor Erhververen, saaledes altsaa, at hvor Overladeren hæftede for ubetalt Tilskud til Kederiets Drift, ere Medrederne berettigede til, ogsaa overfor den nye Eier, at gøre Afregning for saadan Skyld i den Andel af Udbytte, som maatte falde paa den overdragne Skibspart, til, som det hedder i § 21, 1ste Stykke, at bringe i Modregning imod Erhververen de Fordringer, som de ifølge Kederiforholdet have paa Overdrageren. — Overfor Tredjemand følger det af sig selv, at Erhververen bliver ansvarlig som Partreder for alle de Kederiforpligtelser, som indgaaes efter Overdragelsen, hvortil Overdrageren ikke just uden videre bliver fri for Ansvar for dem overfor Tredjemand. Har denne indladt sig med Kederiet i god Tro paa, at dette var uforandret, navnlig at Overdrageren af den paagældende Skibspart fremdeles var Medreder, maa Tredjemand kunne holde sig til Overdrageren personlig i Forhold til hans Skibspart ogsaa for de efter Overdragelsen stiftede Kederiforpligtelser. Naar Tredjemand skal anses at have været i god Tro, er naturligvis et faktisk Spørgs-

maal; her skal kun erindres om, at det er Forudsætningen, at der til Skibsregistret skal gøres Anmeldelse om Salg af Skibspart og dermed tillige om Forandring i Kederiets personlige Sammensætning, og at en Offentliggørelse om den gjorde Tilførelse faar den Virkning at tilvejebringe legal Formodning for, at Tredjemand har faaet Kundskab om Forandringen, saa at dette antages, hvis ikke det modsatte godtgøres; medens omvendt Tredjemands Paastand om Uvidenhed om Forandringen maa tages til Følge, naar saadan Offentliggørelse ikke har fundet Sted, medmindre det gøres antageligt, at Tredjemand desuagtet har været vidende om Forandringen. I den nye svenske Sölov er der i § 21 optaget et tredje Stykke, som for registrerede Skibe giver en Regel i lignende Retning om, hvornaar Tredjemand skal anses for at være i „god Tro“; for Danmarks ligesom for Norges Vedkommende er det ikke fundet nødvendigt i selve Söloven at optage en saadan Regel, der naturligvis hører hjemme i Skibsregistreringsloven. — Forsaavidt Tredjemand efter det ovenanførte skundom kan blive berettiget til for den samme Fordring at holde sig baade til Overdrager og til Erhverver af en Skibspart, forstaar det sig af sig selv, at hvis som Følge deraf Overdrageren eller Erhververen kommer til at betale noget, som den anden Part ifølge deres retlige Mellembværende skulde have betalt, har han derfor Regres til den Part, som var pligtig at betale.

Slutningsparagrafferne i Kapitlet, §§ 22 og 23, handle om et Partreders Opløsning. Hovedreglen, at den eller de Partredere, som eje mere end en Halvpart i Skibet, kunne beslutte Kederiets Opløsning, vil uden Tvivl findes begrundet i Forholdets Natur. Ogaa for Norges og Sveriges Vedkommende, hvor der efter de ældre Sölove gjaldt andre Regler, er det bleven erkendt, at det vilde være urimeligt ikke at indrømme det absolute Flertal Ret til at tage Bestemmelse om Opløsning af et Kederi, der, naar det skulde forskyttes imod Flertallets Vilje, næppe vilde have Udfigt til en frugtbringende Virksomhed. Det bemærkes blot, at Paragraffen kræver absolut Flertal; man nøjes altsaa ikke her, som hvor det gælder Beslutninger om Kederiets Drift, med en Halvdel, naar den bestyrende Keder hører til den. — Men man kan ikke blive staaende ved at give Flertallet Oplosningsret; der maa indrømmes Mindretallet, ja, selv en enkelt Partreder, Ret til at kræve Opløsning. — Hans Afgang til at sælge sin Skibspart er ikke her tilstrækkelig fyldestgørende. — naar der er